

1.
הרבה הרבה שירי אהבה כתבו —
ולא אהובה כל צרקה.

אבי יגוע כוכבים והבים
והיא בשלה — כוכבים אדמים

כשהוא יעצב אל לבה פתרונים
יקום עוף החול מאפרו שבצפנים.

וכשאבי יגמר לגסס כל בך —
תהא בתאלמות.

2.
אני ואבי רצינו לכתב לך שיר.
לא יכולים לאהב ביסוד.
עוד מעשה בשתפות שפרקה.

אני נהר אקוב ואת עלי
סירנה בודדה שלי
מתי נסבס זה בזו והוא במותנו יתבונן:

וכי נוגה יקא הוא
עלי מותך נוגה יקא הוא
ואת ואני על גלמודו.

כמה זמן לאהב נוגים.
בשלושה.

3.
אין עמי בלתי אם

ברכת אב בי.

אין עמי בלתי אם

אהבך אמי.

משאינדך עמי, אמי,

אין עמי

ואין בי

בלתי אם אהבך

בברכתו.

והברכה היתה רכה.

(משל. ממגד.)

וארא את הברכה כי טובה

ואמקנה בעבורך

אמי.

(היתה הברכה בנזיד

ותרבה הברכה בנזיד

ובגדל אהבה מאד מאד

עשתה לי אמי נזיד עדשים)

כי לא משפט הברכה.

4.
אבי סתם קבע אלמות סוסגיי-חרסינה על ציני.

כשאני בוכה —

הם לוקקים דמעות.

כשאני בוכה —

הם עושים פה משאכה ויונקים דמעות.

היום —

רק מדגדג אותם

בספירה.

מְצַנְפִים גְבוֹת עַל צִינֵי וְאֲשֶׁר רַגְלֵיהֶם מִצְלָה
שְׁנֵי אֲשֵׁדוֹת מִצְלָה.
הֵם אֲלֵמוֹת לֹא אָכְלוּ בָּאֵשׁ
— לְעוֹלָם לֹא תִזְיוּ הַסְּעָרָה אֶת אֲלֵמוֹת הַצִּינִים שְׁלִי:
חֲזָקִים וּבְטוּחִים (בָּאֵבָא).

אָז אָנִי בּוֹכָה

אָבִי יָכוֹל לְקַחְתָּם מִעַל צִינֵי
מִקּוֹם שֶׁהוּא קָבַע אוֹתָם שָׁם.

(כֵּן עוֹשֶׂה לְפָצְמִים.

פָּצַם בְּשָׁבוֹעַ.

בְּשֶׁבֶת אֲחֵר הַצְּהָרִים.

בְּגוֹזְנֵרֶת.

לֹקֵם יָדֵי בְּיָד שְׁלוֹ.

אוֹהֵב אוֹתִי בְּצִינִים טוֹבוֹת שְׁלוֹ.

וּבְשֶׁהֶסּוּסִים עַל הַמַּצָּקָה, בְּשׂוֹרָה אֲחֵת, צְרוּכִים לְקַרְבִּי.

וּבְשֶׁאֵבָא מִסְפֵּר לִי וְכֵן לִי עַל גְּוִהֲצוֹן

וּבְשֶׁאֲנִי קָטָן מְאֹד וְאֵבָא גְדוֹל יוֹתֵר

יִזְרְדוֹת לִי שְׁתֵּי דְמַעוֹת מִהַצִּינִים וְיִשָּׁר עַל הַלְחָנִים.

וְשֶׁמֶשׁ-עָרַב צוֹחֵק צְלִיחָה בַּלְחָנִים שְׁלִי

וְסוֹסוֹנֵי-הַחֲרָסִינָה הֵם בַּק סוֹסוֹנֵי חֲרָסִינָה פְּשׁוּטִים וּקְטָנִים).

בְּשֶׁאֲגִדֵּל —

אֲמַרְד בּוֹ.

5.

עוֹרֵי דְבוּרָה! עוֹרֵי! עוֹרֵי! עוֹרֵי דְבָרֵי —
שִׁיר.

בפרוע פרעות בישראל... הלך אבי אצל קדשה
לשאל לשלום מקדש.
כדבר אשה... דבר בקדשה...
אבי כן תתחדש.

חרש, חרש, כגנב באשמרתו סטר שצר ביתו
נטש אב אדמתו רות דודי אשם
הלך אב בנקיקים... וחרש וחרש כגנבים הדסו צמו בנקיקים,
נטשו אדמתם. הטה אישים חשוכים רבב-דורי אל צמק-סוד למתק רז.
ואין בארץ עוד דבורה לדרך נקם קרא אורו מרו
קרא דרור לאסירי-הגות-צל-צצמם עם שוכני-במצמקים.

הלך אבי אצל קדשה
למעל בקדשיו.
כדבר אשה... דבר בקדשה.
אבי בכדושיו.

הלך אבי קדש צצרת
(כל-הון ביתו שמת).
לקדשה בת-יעל (בצד צרים
יבואו) הוא דפלומט.

דפלומט וחרש-חרש יהלך, ובחרש חרש ימתן ממכרות אדמת-אם-דבורה
ובחרש יתגדל ויתקדש עם בוא סודי-דודי-אשם.
עורי דבורה. עורי. עורי. וברי —
שיר.

הלך אבי אצל קדשה
ומלוא כוסו שבר
מי ישכים את רישו
אמו נתן אשכר.

ואדמתו. בצד החולות נשקפה נתיב:
מדוע בושש.

6.
אבא, אבא, גן־העדן אבוד
נבלתך מאכל לעוף השמים.

תאר אלהיך מצל ראשי הקרים
קללתך: סוף עוף השמים.

אתה תמכר עצמך בחוצות
תמורתך לעוף השמים.

בגינה אחיה לצד אבי —
אני עוף השמים.

בגינה אחיה לצד לאהבה אחי אבא.
אקדש שמה אהרנה יום־יום.
אבי, אבא, שנא נא. אמר הבן.